lan realitatea existentă.

Îi cerem Președintelui Gorbaciov să facă ordinea cuvenită în țară, e timpul să înceteze a vorbi frumos și să treacă la fapte, să curme orice manifestări naționaliste».

* * *

La uzină e creat și activează consiliul arendașilor. În fruntea lui se află directorul întreprinderii, deputatul poporului din R.S.S. Moldova A. C. Belitcenco.

* * *

La 9 ianuarie 1991, în apa de gheață a rîulețului Iagorlîc (lîngă satul Goian), s-au înecat în timpul pescuitului doi muncitori de la uzină: operatorul V. N. Mihaliov și electricianul V. F. Zaharov.

* * *

Mai bine de 3200 de apartamente constituie fondul locativ al uzinei, 900 din ele fiind ocupate de persoane care nu lucrează la întreprindere.

În decembrie 1990 a fost elaborat Regulamentul cu privire la privatizarea fondului locativ. Documentul este coordonat și semnat de președintele concernului «Metallurgprom» S. Z. Afonin, președintele Sovietului orășenesc Rîbnița de deputați ai poporului N. A. Bogdanov, alte persoane oficiale din stînga Nistrului.

* * *

La sfîrșitul lui ianuarie 1991 la Rîbnița a început primirea pacienților sanatoriul-profilactoriu «Metallurg». De serviciile lui vor beneficia muncitorii de la uzina metalurgică și alte întreprinderi din oraș.

* * *

În anul 1991 uzina urmează să obțină, conform calculelor preventive, un venit de 35 milioane de ruble. Intru atingerea acestui scop accentul este pus pe arendă, autoconducere și libertate în acțiuni. A fost încheiată o serie de contracte convenabile cu firmele de peste hotare, este creată o gospodărie de sere cu suprafața totală de mai bine de 6 hectare, sînt deschise mici întreprinderi auxiliare de producere a mărfurilor de larg consum.

* * *

Salariul lucrătorilor de la uzină a fost ridicat pînă la nivelul atins de cele mai bune întreprinderi din ramură.

de la surdo-muți. La început aici își cîștigau bucata de pîine șapte oameni, acum ei sînt vreo 40 la număr. Încă la o sută de loc mai convenabil, n-au riscat să schimbe vrabia din mînă pe cioara de pe gard. Deci, a suferit eșec și această variantă.

nă acum, căci altceva nu au ce face.

DAIOȘI REFERENDUM!

În ziua în care scriu aceste rînduri încă nu se știe cu ce se va încheia referendumul la Rîbnița. Deocamdată pot spune că pregătirile de campanie au fost pe cît se poate de intense. Pe teritoriul raionului și orașului au fost create 49 de sectoare pentru votare. Presa locală își iese din pepeni pentru a furniza populației informația cuvenită. O face cu apeluri și lozinci demne de anii de înflorire a stagnării. Fiind martor ocular al unor asemenea acțiuni numaidecît ajungi să-i compătimești pe bieții oameni, tot mai contrariați și dezorientați. Și nu e deloc greu să-i înțelegi. Moscova nu mai prididește să-i împingă la referendum, iar Parlamentul Moldovei, ca și cele din mai multe republici, a respins tentativele Kremlinului de a ne mîna înapoi în imperiu printr-o întrebare formulată fariseic. O serie de raioane s-au pronunțat categoric contra referendumului.

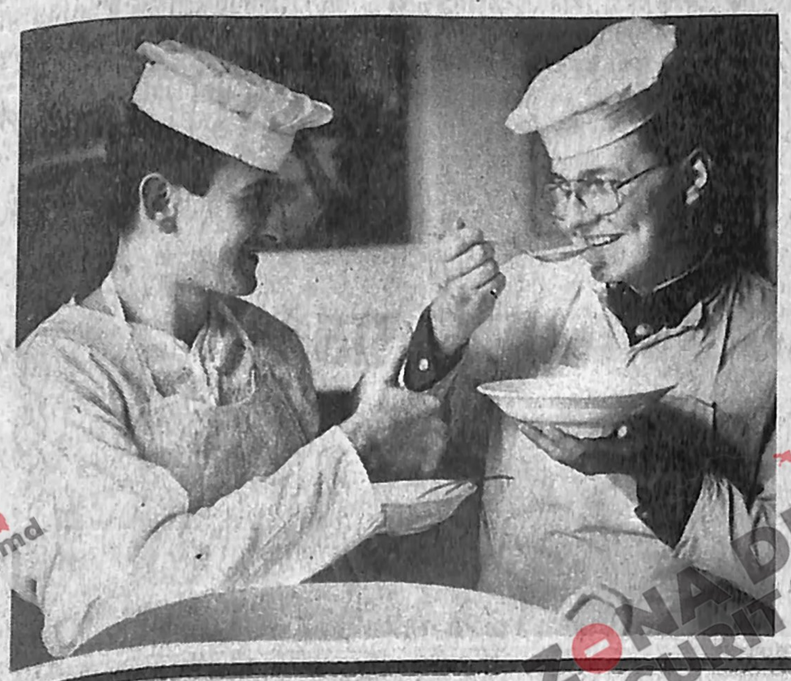
Iar pe malul stîng al Nistrului starea de lucruri e de altă natură. Așa-zișii lideri ai perestroikăi pe de-o parte-i înfierează pe comuniști și ies din rîndurile P. C.U.S. cu toptanul, iar pe de alta, jură credință idealurilor leniniste, nu-și dau rînd cu buchetele de flori la monumentul părintelui proletariatului mondial, fără a scăpa între timp vreun prilej de îmbogățire.

— Echitate socială nu este și nici nu va fi mi s-a întîmplat să aud din gura unui muncitor de la uzina metalurgică. Mafia anume acum prosperă și se consolidează. Conducerea jinduiește să monopolizeze puterea asupra uzinei. În acest scop se stabilesc legături cu economia-fantomă, a fost adoptat chiar și un program special în această privință, pentru a pune mîna pe întreprindere.

— Referendumul din nou va aduce pe malul Nistrului detașamente de voluntari, își exprimă îngrijorarea unii lucrători de la gara de cale ferată Rîbnița, foști comuniști. Și la o nouă rundă de sporire a prețurilor va duce.

Ascultînd ce zic oamenii, înțelegi că ei sînt sătui de atîta politică, de haosul ce domină în toate. O bună parte din ei demult nu mai citesc ziare, nici radioul nu mai vor să-l asculte, și de televizor li s-a lehămetit. S-au deziluzionat de prezent și sînt plini de neîncredere în ziua de mîine. Ce-i așteaptă în viitor? Și-l vor mai apuca ei, acel viitor? E îndoielnic că va da vreun răspuns la aceste întrebări și referendumul inspirat de centru. Însă propaganda în favoarea lui este efectuată cu mult zel, ca în anii de înflorire a stangnării.

CA LA MAMA ACASĂ

Știm cu toții că decretul Președintelui U.R.S.S. din 29 ianuarie 1991 cu privire la patrularea în comun a milițienilor și militarilor n-a fost susținut de parlamentul Moldovei. Însă în pseudorepublica Nistreană sînt alte reguli. Aici, ca și în anii de prosperare a sistemului administrativ de comandă și de totalitarism absolut, indicațiile și poveștele din centru sînt lege. Și acest decret a fost primit cu brațele larg deschise. Iar pentru realizarea lui cît mai eficientă prezidiurile sovietelor raional și orășenesc au ajuns la concluzia că patrularea în comun e cît se poate de binevenită. Prin urmare, mulțumită grijii deputaților, securitatea populației e pe deplin asigurată. Ce-i drept, nici acum nu-i clar contra căror forțe negre au fost orientate forțele armate sosite în ajutorul ocrotitorilor ordinii publice.

Pentru ca patrularea să dea un efect maxim, e clar că soldații trebuie să se alimenteze la nivel. Fotografia alăturată ne mărturisește că în privința poftei de mîncare a bravilor ostași nu s-au iscat nici un fel de probleme.

SUPLIMENT LA CUPOANE

Viața s-a complicat pretutindeni. Oamenii sînt extenuați. Pentru a le ușura măcar cît de cît destinul, consfătuirea conducătorilor și președinților comitetelor sindicale de la întreprinderile, organizațiile și instituțiile din Rîbnița au adoptat o hotărîre că pe lîngă cupoanele ce acoperă 70 la sută din cîștigul lunar de la 1 martie 1991 pentru populația orașului sînt prevăzute bonuri suplimentare ce acordă dreptul la procurarea săpunului și a detergenților. Chibriturile se realizează concomitent cu zahărul pentru aceleași bonuri.

Încă o inovație: se prevede că, începînd cu 1 aprilie 1991 (nu e vorba de o glumă de ziua umorului), comitetul executiv al Sovietului orășenesc va «împroprietări» cumpărătorii cu cărți de vizită ce le va acorda dreptul de a-și procura mobilă, covoare, frigidere, televizoare, aspiratoare de praf etc.

Fiecărui orășean i se va mai înmîna o carte de vizită cu care lumea-și va putea cumpăra haine, încălțăminte, lenjerie, căciuli, ciorapi, mărfuri pentru copii ș.a.m.d.

CARNEA, SALAMUL ȘI... PREȚURILE

Prețurile la carne din ziua de azi nu sînt pentru buzunarul majorității rîbnițenilor, fiindcă au ajuns la 20 de ruble kilogramul, deși orașul are combinatul său frigoriferic. Prea rar vede lumea producția lui. Care-i pricina? Una din ele a fost numită de gazeta «Novosti», noul organ al Sovietului raional de deputați ai poporului: combinatului nu-i ajunge în permanență materie primă, carne adică. În ianuarie, bunăoară, planul a fost îndeplinit doar datorită celor 300 capete de porci «importați» din Rezina. De fapt, au de suferit toate patru raioane din zona de deservire a combinatului. Vorba e că gospodăriilor nu le ajung nutrețuri și, prin urmare, numărul de vite scade în permanență. În loc de 7.200 tone de carne, cît prevedeau contractele încheiate, întreprinderea a primit numai 6.350. Totuși, combinatul lucrează și continuă să dea producție. Ce cantitate din această producție ajunge la gura localnicilor rămîne însă o enigmă. Au fost înregistrate mai multe tentative de a afla adevărul, însă nici una nu s-a încununat de succes. Iată de ce bănuielile că loturi ponderabile de salam au nimerit în mîinile afaceriștilor din economia fantomă nu sînt spulberate nici în ziua de azi.

Iar conveierul cu salam nu se oprește...

Viața veteranilor e aceeași pretutindeni.

Vasile TUDOSE,
corespondentul nostru.